

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

Γιὰ εὐτυχία εἰς τὴν γῆ δὲν ἔχω, παρὰ ἓνα,
ἓνα φτωχὸ τριαντάφυλλο, μὲ φύλλα μαραμένα . . .
Γλυκόπικρη ἐνθύμιση! . . . εἶδε καὶ μοῦς καὶ πάθη,
γιαυτὸ τὸ δόλιο χλώμιασε καὶ γρήγορα μαράθη . . .

Τῆς ἀνοιξης ἦταν παιδὶ, περήφανο ἀνθοῦσε,
γιαυτὸ τ' ἀνδρόνι στέναζε, γιαυτὸ γλυκολαλοῦσε . . .
Καὶ τὸ πρῶτ' ὅταν ξύπνησε μὲ τὴ δροσιὰ λουσμένο,
ἓνας διαβάτης τῶκοιτε γιὰ μιὰ φτωχὴ παρθένο . . .

Ἐνα πρῶτ' ὃ τὸ ρόδο ζῇ· τὴν εὐτυχία μοιάζει . . .
ἓνα πρῶτ' κι' αὐτὴ ἀνθεῖ καὶ ὕστερα χλωμιάζει·
καὶ μόνη ἡ ἐνθύμιση ζῇ στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
αἰώνια, γιὰ νὰ ξυπνᾷ τὰ κοιμισμένα πάθη.

Τόρα σὰ ρίχνω μιὰ ματιὰ στὰ κίτρινά του φύλλα,
νοιώθω στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς, κρυφὴ ἀνατριχίλα . . .
Ἐγνώρισε δυὸ συμφορὲς καὶ εἶδε δύο πάθη,
γιαυτὸ τὸ δόλιο χλώμιασε καὶ γρήγορα μαράθη.

Ἀπέθανε τὸ ρόδο μου . . . Στὰ φύλλα τοῦ βιβλίου
ἓνα πρῶτ' ὃ ἔθαψε χέρι τρεμουλιαστό . . .
Ἐκεῖ κοιμᾶται τὸ παιδὶ τοῦ δροσεροῦ Μαΐου,
κοιμᾶται καὶ τὸ πάθος μου μαζί του ταιριαστό.

BIRGINIA Π. ΒΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

Η Κ. ΚΑΛΛΙΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΑΥΤΗΣ.
ΕΛΛΗΝ ΓΛΥΠΤΗΣ.

Σελίδες ἡμερολογίου.

Σεπτεμβρίου 26 96.

Ἡ διευθύντρια τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν,
ἡ τολμηρὰ γυνή, ἡ ὁποία ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς
χειραφετήσεως, εἶνε γνωστὴ γνωστοτάτη. Γνωστὴ
ἐκ τῶν τολμηρῶν ιδεῶν τῆς καὶ ἐκ τῶν μεγάλων
ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποία ἐπέφερον αἱ ιδέαι αὗται.

Ἄλλ' ὑπάρχουν μερικὰ σημεία, τὰ ὁποία δὲν εἶνε
ἴσως πολὺ γνωστά. Ἡ κ. Παρρέν σθεναρῶς διευθύνει
τὴν ἐφημερίδα τῆς, καὶ θέλησιν ἔχει καὶ ἀπὸ ἐμπό-
δια δὲν πτοεῖται.

Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν ὅλοι, ὅσοι παρακολουθοῦν τὴν
δράσιν τῆς κ. Παρρέν, εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερί-
δος τῆς, δεκαετοῦς ἤδη καὶ ἐξυπηρετούσης ἓνα σκο-
πὸν, μίαν ιδέαν.

Ἐπρεπε νὰ ζήσω ὑπὸ τὴν στέγην τῆς, διὰ νὰ τὴν
γνωρίσω ὅχι καλλίτερον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύσω
καὶ τῆς θελατικῆς συναναστροφῆς τῆς.

Παρέρχονται αἱ ὥραι γοργόπτεροι καὶ τὰ θέματα
δὲν λείπουν ποτὲ καὶ φλυαροῦμεν δι' ὅλας τὰς φιλο-
λογίας καὶ σταματοῦμεν μὲ ἀγάπην εἰς τὴν νεογέν-
νητον ιδιὴν μας.

Ἐδῶ εἰμένα σύμφωνοι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς φιλολο-
γίαν, τὴν ὁποίαν εἰμποροῦμεν μὲ ὑπερηφάνειαν νὰ
δείξωμεν.

Ἄλλὰ ὑπάρχει ἓν ἄλλο ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὲν
μᾶς εὐρίσκει συμφώνους.

Τὸ ζήτημα τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικός.

Ἀπόστολος ἀληθινῇ, ἔχει τὰς ἐξάρσεις καὶ τὸν
φανατισμὸν, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἀπόστολος
διὰ νὰ μεταδώσῃ τὰς ιδέας του.

Δὲν ὁμιλεῖ λόγια τῆς στιγμῆς, ἀλλ' ἂν καὶ ὅσα
λέγει ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς, βασιζόμενοι
ὅμως καὶ εἰς βιβλίον καὶ ἐπίπονον μελέτην.

Ἐγὼ ἀνοίγω ὅπως μὲ περιέγραψε τὰ μάτια μου καὶ τὴν ἀκούω νὰ ἀπαριθμῇ τὰ ἐπιχειρήματά της καὶ μὲ λικνίζει ὅπως ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς χαρκατῆρας ἡ εὐηχος τολμηρὰ φωνή της. Ἀλλὰ μένω καὶ πάλιν ἡ ὀπισθοδρομικὴ ἡ ὀνειρευομένη τὴν σκιὰν τοῦ γυναικωνίτου της διὰ τὴν γυναῖκα. Ἄν δὲν μ' ἔπεισε, δὲν πταίει ἐκείνη.

Ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἰμαι ἀπόστολος τῶν ὀπισθοδρομικῶν ἰδεῶν μου. Μὲ παρασύρει τὸ ρεῦμα τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἀφίνω πικρὸν στεναγμὸν δι' ὅσα μοῦ κρύπτει ἡ ὁμίχλη τῆς ἀποστάσεως. Ὁ στεναγμὸς αὐτὸς φεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη μου χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ δὲν πιστεύω νὰ εὕρῃ ἡγῶ μεταξὺ τῶν προσηλύτων τῆς χαριτοβούτου ἀποστόλου μου, αἱ ὁποῖαι εἶνε πολὺ εὐτυχεῖς εἰς τὰ βάθρα τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπως σήμερον παρετήρησα, ἐνῶ μ' ἐλίκνιζε μία ἄλλη φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ κ. Ἀργυροπούλου, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μ' ἐδίδαξε τόσα πράγματα ἐντελῶς διὰ τὴν διηγηματογραφίαν ἄχρηστα.

Ὅ,τι πολὺ μὲ παρηγορεῖ διὰ τὴν γυναῖκα τὴν χειραφετηθεῖσαν, εἶνε τὸ ἄτομὸν τῆς ἀποστόλου. Ἡ διευθύντρια τῆς «ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» εἶνε καλλίστη διευθύντρια τοῦ οἴκου της καὶ ὅπως αἱ φράσεις της εἶνε κομψαὶ καὶ καλλιπεῖς, τοιουτοτρόπως καὶ τὰ bibelots καὶ τὰ ἄνθη τοῦ σκαλονιῦ της εἶνε μὲ χάριν καὶ ἁρμονίαν τοποθετημένα.

Ἀλλ' εἶνε ἄρα γε ὅλοι τόσοι σθεναροὶ καὶ εἰμποροῦν τόσῳ ἐρρωμένως νὰ κρατήσουν τὴν γραφίδα καὶ τὰς ἡνίκας τοῦ οἴκου;

Ἡ ὀπισθοδρομικὴ περιμένει νὰ πεισθῇ. Ἄν ζήσῃ, θὰ ἴδῃ τόσῳ νέα πράγματα, τόσας νέας ἐκπλήξεις θὰ συναντήσῃ ἡ περιορισμένη ἀνατροφή της, ὥστε ἡ προχθεσινὴ ἐκπλήξις — καὶ δὲν ἦτο μικρὰ — τοῦ νὰ ἀκούσῃ θερμῶς ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως συνηγοροῦντα τὸν κ. Καραβίτσαν — τόσῳ πολέμιον ἄλλοτε τῶν νέων ἰδεῶν — θὰ ἦνε μηδαμινή.

Ἄν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν συνκινώμεθα, ὅμως παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ ἴδιον θωπευτικὸν βλέμμα ῥίπτομεν εἰς τὰς θαυμασίας τοῦ ἡλίου δύσεις καὶ τὸ ἴδιον ῥίγος ἀγίου θαυμασμοῦ διατρέχει τὰς φλέβας μας, πρὸ τῶν μεγάλων καὶ πανσέπτων ἐρειπίων.

* *

Ἡ κ. Παρρέν δὲν περιορίζεται εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος της.

Μετέβημεν εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον καὶ ἀπὸ τῆς ἑδρας ἐθαύμασα τὴν διδασκαλίαν της, ἡ δύναμις τῆς ὁποίας ἀνεφάνετο εἰς τὰς προόδους τῶν νεαρῶν μαθητριῶν.

Μὲ πόσῃ ἀγάπῃ τὴν ὑπεδέχθησαν τὰ πτωχὰ ἀλλὰ καθαρὸνδεδωμένα καὶ συμπαθητικὰ ἐκεῖνα παιδάκια;

Ὅμιλεῖ πρὸς αὐτὰ διὰ τὸν Θεὸν διὰ τὰ καὶ ἡθικόν τῶν καὶ ἐκεῖνα τὴν ἀκούουν πρόθυμα.

Ἡ πρωτοβουλία τοῦ κυριακοῦ σχολείου ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν Παρρέν, τῆς ὁποίας ὁ ζήλος ἐξῆρε τὸν ζήλον καὶ ἄλλων κυριῶν. αἱ ὁποῖαι θυσιάζουν ὀλίγας ὥρας τῆς κυριακῆς τῶν, ὑπὲρ τῶν πτωχῶν κορασίων.

Ἐπεσκεφθήμεν τὸ ἄσυλον τῶν ἐργατιδῶν καὶ ὑπηρετιῶν. Τὸ ἄσυλον αὐτὸ δὲν δίδει μόνον τροφὴν θρησκευτικὴν καὶ καθαρίαν κλίνην εἰς τὴν ἀπλούκην ἐπαρχιώτιδα, ἡ ὁποία ἐρχεται νὰ χύσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν τὸν ἰδρώτά της. Τὴν σώζει, τὴν προφυλάττει ἀπὸ τοὺς μυρίους κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκτίθεται μεταφυτευομένη.

Οἱ ἀγαθοὶ νησιῶται, οἱ ὁποῖοι ξενιτεύουν τὰ παιδιὰ τῶν, διὰ νὰ κερδίσουν τὸν ἄρτον τῶν εἰς τὰς μεγαλουπόλεις, συνθήκως χύνουν πικρὰ μεταμελείας δάκρυα. Τὰ δυστυχῆ πλάσματα συναντῶσι συχνάκις βάραιθρα καὶ οἱ ἀπλοῖκοι ὀφθαλμοὶ τῶν δὲν τὰ βλέπουν καὶ πίπτουν χωρὶς κανεὶς νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὰ ἀνεγείρῃ.

Ἐγὼ παρίστην εἰς μίαν σκηνὴν τραγικὴν, τῆς ὁποίας οὐδεμία λεπτομέρεια οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης μου.

Εἰς χωρίον ἀρκετὰ ἀπομακρυσμένον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μία ἡμέρα σκυθρωπὴ ὡς μέτωπον προέδρου κακουργοδικείου. Ἡ ἐστία ἔλαμπε καὶ ἐφώτιζεν ἐκείνη καὶ μόνη, τρία τέσσαρα πρόσωπα κατηφῆ καὶ σκυθρωπά.

Ὁ γέρον οἰκογενειάρχης, λεβέντης πελώριος, ἦτο σκυμμένος ὡς νὰ ἐβάρυνον αἰῶνες ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ ὁ υἱὸς ἐψιθύριζε κἄτι ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὀδόντας του, ἐνῶ ἡ γραῖα ἐκλαίει χωρὶς λυγμούς διὰ νὰ μὴ ἐπισύρῃ νέαν ἐκρήξιν ὀργῆς τοῦ συζύγου της.

Ξεύρετε τί ἀγγελμα εἶχεν ἐνσκήψῃ εἰς τὴν πτωχὴν οἰκογένειαν ὡς κεραυνός; Ἡ κόρη ἡ μονάκριβη ἐκεῖ στὰ ξένα, στὴ μούρη ξενιτεῖα... ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσε. Φανταζόμεθα ποτὲ εἰς τὰς μεγαλουπόλεις μίαν ὀλόκληρον οἰκογένειαν κύπτουσιν ὑπὸ τὸ βάρος αἵτχους καὶ δακτυλοδεικτουμένην ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

Δι' αὐτὸ μὲ συνεκίνησε τὸ ἄσυλον τῶν ὑπηρετιῶν. Ναι, νὰ ὑπάρχῃ ἐν ἄσυλον, εἰς τὸ ὅποιον νὰ καταφεύγουν, μὲ ἐλάχιστα πράγματα, ὅταν δὲν κατατρωθῶσιν νὰ τοποθετηθοῦν ἁμέσως καὶ τὸ ἄσυλον αὐτὸ νὰ ἐξαπαλῇ εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν καὶ αὐστηρὰν ἐπιβλεψίν εἰς ὅλην τὴν πορείαν τῶν μικρῶν ξενιτευμένων. Οἱ πτωχοὶ γονεῖς ἐκεῖ κἄτω εἰς τὰ χωρὶς ἃς πίνουν μόνον τὸ φαρμάκι τοῦ χωρισμοῦ τῶν τέκνων τῶν.

Ἡ κ. Παρρέν, γραμματεὺς τοῦ καταστήματος, μοῦ ὁμίλησε μὲ πόνον, διότι τὸ ταμεῖον τοῦ ἀσύλου εἶνε πτωχόν. Θέλει ἐκείνη εὐρεῖαν δρᾶσιν διὰ τὸ ἄσυλον· ἀλλὰ ὅσοι ἔχουν χρυσὸν καὶ καρδίαν θὰ κατανοήσουν τὴν χρησιμότητα τοῦ ἀσύλου καὶ θὰ σπεύσουν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πολὺ ἀγαθοεργοῦ τούτου σκοποῦ.

Τὰ χεῖλη μου δι' ἀκόμη μίαν φορὰν ἐψιθύρισαν

μέ σεβασμόν καί εὐγνωμοσύνην τὸ ὄνομα τῆς κ. Να-
θαλίας Σούτσου, ιδρυτρίας τοῦ καταστήματος.

* *

Ὁκτ. 6. 96.

Χθὲς μέσα εἰς τὸ μουσεῖον τὸ ἀρχαιολογικόν, μέ
τὴν συντροφικὰ θεῶν καὶ ἡμιθέων, ἡσθάνθη ἐκείνην
τὴν ὑπερφάνειαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ὀκνηρίαν,
τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται οἱ πλοῦσοι κληρονόμοι γο-
νέων πολὺ ἐργασθέντων.

Τὰ ἔργα τῶν προγόνων μας, τὰ ἐσεβάσθησαν οἱ
αἰῶνες καὶ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς, φθάνει ἡ ἀ-
κτίς τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων τῆς δόξης των ἢ
καλλίτερα τῆς δόξης μας.

Καὶ ἐνῷ τὰ ἐθαύμαζα ὅλα καὶ μοῦ ἐφαίνοντο τόσῳ
πικραμένα τὰ μαρμάρια ἐκεῖνα χεῖλη, ἐξῆλθον ζα-
λισμένη ἐνθουσιασμένη καὶ ἀναζητούσα χεῖλη μει-
διῶντα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦτο δυνατόν βέβαια νὰ εὑρῶ εἰς
τὸ πρόσωπον τοῦ συναδέλφου μου κ. Γρουπάρη· ἀλλὰ τὰ
ὁποῖα ἀνεύρον ποῦ νομίζετε; Ἄ... τὸ γράφω μέ ὑ-
περφάνειαν μέ χαρὰν ἀνυπόκριτον... Εἰς τὸ ἐργαστή-
ριον τοῦ κ. Φιλιππώτη τοῦ γλύπτου. Γελᾷ μέ εὐδαι-
μονίαν, γελᾷ χωρὶς νὰ πονῇ, διότι δὲν τοῦ ἔμαθον ὅτι
ὁ γέλως τελειώνει πάντοτε μέ δάκρυα, γελᾷ γελᾷ τὸ
παιδάκι τοῦ κ. Φιλιππώτη, τὸ ὁποῖον παίρνει τὸ λου-
τρόν του. Ἐνα παιδάκι ὡραῖο, παχουλὸ, ὅχι ἀπὸ μάρ-
μαρον, ἀλλ' ἀπὸ ἀφρόν πλάσμενο· σᾶς χαμογελᾷ καὶ
σᾶς μεταδίδει τὴν ἀγγελικὴν γαλήνην του.

Ἄν σπάνια λυποῦμαι ποῦ εἰμαι πτωχὴ, ἢ χθεσι-
νῇ ἡμέρᾳ μοῦ ἐνθύμισε τὴν πτώχεια μου ἀκόμη πε-
ρισσότερον.

Νὰ μὴν ἔχω ἐκατομμύρια νὰ πληρώω τοὺς καλ-
λιτέχνους, νὰ μὴ ἐργάζωνται κατὰ παραγγελίαν διὰ
τὴν προτομὴν τῆς δεινῆ κυρίας χρυσοκασκάρειας καὶ
διὰ τὴν προτομὴν τοῦ τᾶδε κ. ἀγριανθρώπου, ὁ ὁ-
ποῖος ἐνῷ ἦτο τόσον ἀντιπαθητικὸς ζωντανός, τώρα
ἐννοεῖ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ μᾶς δεικνύῃ τὸ πρόσωπόν
του ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνὸς τάφου.

Ὁ κ. Φιλιππώτης ὁ μετρίστερος καλλιτέχνης τοῦ
Ἰσραὴ καὶ τοῦ θεριστοῦ τώρα ἐργάζεται εἰς νέον ἔργον.

Ὁ ἀθλητὴς τοῦ μέ τοὺς νευρώδεις βραχίονας θὰ
γεῖναι ἔργον ἐξοχόν· ἀλλ' ἐμεῖ θὰ μέ μαγεύη πάντοτε
τὸ μειδιάμα τὸ ζαχαρένιο, τοῦ λουομένου παιδιοῦ.

Ἀθῆναι

ΑΔΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΜΟΤΟ ΡΕΡΡΕΤΥΟ

Ἱστορία ἢ παραμῦθι; . . .

Σᾶς ἔτυχε ποτε νὰ ζήσετε σὲ κανένα χωριό, ὅπου
ἦλθατε γιὰ πρώτη φορὰ πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες, κοντὰ
στὰ ξημερώματα, κουρασμένος, πεινασμένος καὶ πε-
θιμένος ἀπὸ τὴ νύστα;

Φθάνοντας δὲν εἶδατε τίποτα, φάγατε ὅπως ὅπως
καὶ τὸ πῆρατε δίπλα χωρὶς νὰ καλοξετάσετε ἂν
τὸ προσκεφάλι εἶναι μαλακὸ ἢ σκληρὸ, ἀψιλὸ ἢ χα-
μηλὸ. Ὅταν ξυπνήσατε, κόντευε νὰ νυχτώσῃ· φά-
γατε μέ περισσότερη ὄρεξιν, εἶπατε δυὸ λόγια μέ
τὸν ἀγαθὸ ἄνθρωπο ποῦ σᾶς φιλοξένησε καὶ ξανα-
κοιμηθήκατε.

Κι ὅταν τὴν ἄλλη μέρα βγήκατε στὸ δρόμο—
ἐσεῖς ποῦ δὲν προφθάσατε νὰ διῆτε παρὰ δυὸ τρία
καλυβόσπητα σὲ ἓνα ὁ θεὸς νὰ τὸν κάμῃ δρόμο—καὶ
φθάσατε στὸ πρῶτο ὕψωμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο γυρῆσατε ν'
ἀποχαιρετίσετε τὸ φτωχὸ χωριὸ ποῦ σᾶς φιλοξένησε,
ὅπως μπόρεσε, εἶδατε ἀπὸ τὰ μακρὰ τὸ πιὸ χαρι-
τωμένο, τὸ πιὸ γελαστὸ χωριουδάκι, τοῦ ὁποῖου τὰ
καθάρια σπιτάκια σᾶς χαμογελοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ
τὰ δέντρα, σὰ νὰ σᾶς χαιρετοῦσαν κ' ἐκεῖνα, σὰ νὰ
σᾶς ξαναπροσκαλοῦσαν, νὰ πᾶτε ἐκεῖ νὰ περάσετε
ὀλόκληρη τὴ ζωὴ σας, μέ τὴ γλυκειὰ ὑπόσχεση πῶς
ὁ τάφος κάτω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δέντρα εἶναι γειτονιά
μέ τὸ λίκνο, τόσῳ ἢ ζωὴ περνᾷ χαριτωμένα καὶ
φαίνεται σύντομη. Τὸ κυττάζετε, τὸ κυττάζετε
καὶ λέτε μέσα σας:

«Δὲν θὰ πρόφθασα νὰ τὸ καλοδιῶ· αὐτὸ εἶναι
ἐπίγειος παρὰδειςος· ἢ μήπως δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, αὐ-
τὸ τὸ χωριὸ ποῦ βλέπω, μ' ἐκεῖνο ὅπου πέρασα κάμ-
ποσες ὥρες πληκτικῆς;»

Τὸ ἴδιο! τὸ ἴδιο! μέ λίγη ἀπόστασι ἀνάμεσά
σας καὶ μέ τὴν ἀντιφατικὴν ἀνάμνησιν...

Ἀπαράλλαχτα καὶ μέ τὰ περασμένα μας· ὅσω ἢ
ἀπόστασι ποῦ μᾶς χωρίζει ἀπὸ αὐτὰ μεγαλώνει,
τόσῳ τὰ βλέπουμε διαφορετικὰ καὶ καταντᾷ στὸ
τέλος νὰ ἀμφιβόλλουμε ἂν τὰ περασμένα ἐκεῖνα εἶναι
ἀληθινὰ δικὰ μας ἢ ἂν τὰ γεννᾷ ἡ φαντασία...

Ἀπαράλλαχτα τὴν παθαίνω κ' ἐγὼ τώρα μέ τὴν
ἱστορίαν ποῦ θελω νὰ σᾶς διηγηθῶ. Ἄν καὶ δὲν πέρα-
σε ἀπὸ τότε πολὺς καιρὸς, ὅμως ρωτῶ τὸν ἑαυτὸ
μου ἂν εἶναι ἀληθινὴ ἱστορία ἢ παραμῦθι. Πάρτε το
ὅπως θέλετε. Ἐγὼ ἔχω λόγους νὰ τὸ θεωρῶ ἱστορίαν.

Ἱστορία καὶ ἱστορία ἀπλὴ καὶ μελαγχολικὴ,
ποῦ ξέρεῖ νὰ ταράξῃ τὰ σωθικά μου καὶ νὰ βουρκώνῃ
μέ δάκρυα τὰ μάτια μου. Ἀνάμνησι, ποῦ ὅσω τὴ
φέρνω στὸ νοῦ μου, παίρνει χρώματα ὀνείρου καὶ
σκιῆς ἀπίθανες...

Γιατὶ λοιπὸν νὰ βάλλω ὀνόματα καὶ νὰ πνίξω τὸ
γόητρο ποῦ ἔχει τὸ ἀόριστο;...

Σὲ μιὰ γελαστὴ ἀκρογιαλιά, ποῦ ἀγριεύει ξάφνου
ὅταν φυσᾷ ὁ θεότρελλος βορρίας καὶ συνταράζει τὴ
θάλασσα, πέρασα ἓνα ἀξέχαστο καλοκαίρι.

Τὸ ψάρεμμα ποτέ μου δὲν τάγαπησα. Ἐτυχε νὰ
διῶ μιὰ φορὰ νὰ σπαράξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ, ὀλά-
κερῃ ὥρα, μιὰ παλαμῆδα κ' ἀπὸ τότε δὲ βα-
στῶ νὰ διῶ ψάρι ζωντανὸ ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ· μ' ἐξή-
γησαν πῶς ὅταν εὐγῇ τὸ ψάρι ἀπὸ τὸ στοιχεῖό του
σπαράζει ἀπὸ ἡδονή, μὴ σπαράζει.